

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 74/13

Luxembourg den 20. juni 2013

Dom i sag C-20/12
Elodie Giersch m.fl. mod Luxembourg

Domstolen fastslår, at den luxembourgske lovgivning, der udelukker børn af grænsearbejdere fra økonomisk støtte til videregående uddannelse, forfølger et lovligt formål, men den fastslår samtidig, at den gældende ordning går videre end nødvendigt for at nå dette mål

Målet om at øge antallet af bosiddende personer i Luxembourg, som har afsluttet en videregående uddannelse, kan nås med mindre indgribende foranstaltninger

EU-retten¹ kræver, at medlemsstaterne giver vandrende arbejdstagere de samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere.

Luxembourg yder økonomisk støtte i form af et stipendium og et lån til studerende med henblik på videregående studier, enten i Luxembourg eller i enhver anden stat. Denne støtte gives studerende, som enten er luxembourgske statsborgere eller statsborgere i en anden medlemsstat, og som har bopæl i Luxembourg på det tidspunkt, hvor de vil påbegynde studierne. Børn af grænsearbejdere, der normalt bor i de lande, der grænser op til Luxembourg, er således udelukket fra denne støtte.

Flere børn af grænsearbejdere, hvis ansøgninger om økonomisk støtte allerede er blevet afvist, har ved de luxembourgske retter anfægtet lovligheden af deres udelukkelse fra kredsen af støtteberettigede. Tribunal administratif (Luxembourg), der skal påkende søgsmålene, har bedt Domstolen tage stilling til, om den luxembourgske lovgivning om tildeling af denne støtte er forenelig med princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed.

I den dom, som er afsagt i dag, minder Domstolen om, at tildeling af støtte til uddannelse med henblik på gennemførelse af et erhvervs kvalificerende universitetsstudium til et barn, der forsørges af en vandrende arbejdstager, udgør en social fordel for denne arbejdstager, der skal indrømmes denne på de samme betingelser som nationale arbejdstagere. Domstolen præciserer i denne henseende, at denne ligebehandling ikke blot skal gælde for vandrende arbejdstagere, der er bosiddende i værtsmedlemsstaten, men ligeledes for grænsearbejdere, der har lønnet beskæftigelse i værtsmedlemsstaten, mens de er bosat i en anden medlemsstat. Når den sociale fordel tildeles direkte til en vandrende arbejdstagers barn, kan dette barn desuden selv påberåbe sig princippet om ligebehandling.

Videre fastslår Domstolen, at **bopælskravet** i den luxembourgske lovgivning **udgør indirekte forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, for så vidt som den risikerer hovedsageligt at være til skade for statsborgere fra andre medlemsstater, idet ikke-bosiddende personer som oftest er statsborgere i andre stater**. I denne sammenhæng understreger Domstolen, at en sådan forskelsbehandling ikke kan begrundes med henvisning til budgetmæssige hensyn, idet anvendelsen og rækkevidden af princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet i relation til arbejdskraftens frie bevægelighed i henseende til tid og sted ikke kan variere alt efter medlemsstaternes finansielle situation.

¹ Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15.10.1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EU af 29.4.2004 (EUT L 158, s. 77, og berigtigelser i EUT 2004 L 229, s. 35, og EUT 2005 L 197, s. 34).

Domstolen anfører ikke desto mindre, at **bopælskravet er egnet til at opfylde det mål som Luxembourg forfølger om at fremme forfølgelsen af en videregående uddannelse og om i betydelig grad at øge antallet af bosiddende personer i Luxembourg, som har afsluttet en videregående uddannelse.** Sandsynligheden for studerende etablerer sig i Luxembourg og integrerer sig i det luxembourgske arbejdsmarked efter den videregående uddannelses afslutning – også når denne uddannelse er gennemført i udlandet – er nemlig større for studerende, der er bosiddende i Luxembourg på tidspunktet for den videregående uddannelses start, end for ikke-bosiddende studerende.

Domstolen fastslår imidlertid, at **den i hovedsagen omhandlede ordning med økonomisk støtte efter sin karakter er for udelukkende.** Ved at stille et krav om, at den studerende forudgående har haft bopæl på Luxembourgs område, **prioriterer den anfægtede lov nemlig en faktor, der ikke nødvendigvis er den eneste indikator for den reelle grad af tilknytning mellem den berørte og Luxembourg.**

Det er således muligt, at en ikke-bosiddende studerende ligeledes kan have en tilstrækkelig tilknytning til Storhertugdømmet, der kan gøre det muligt at fastslå, at der er en rimelig sandsynlighed for, at den pågældende vender tilbage for at etablere sig i denne medlemsstat og stille sig til rådighed for dens arbejdsmarked. Dette er tilfældet, når denne studerende bor alene eller med sine forældre i en medlemsstat, der grænser op til Storhertugdømmet Luxembourg, og den pågældendes forældre i en betydelig periode har arbejdet i Luxembourg og boet i nærheden af denne medlemsstat.

Domstolen præciserer i denne henseende, at der findes mindre indgribende foranstaltninger, der gør det muligt at nå det mål, der forfølges af den luxembourgske lovgiver. For så vidt som den tildelte støtte eksempelvis udgøres af et lån, vil et finansieringssystem, der gør tildeling af dette lån, lånets størrelse eller dets ikke-tilbagebetaling betinget af, at den støttemodtagende studerende efter at have afsluttet sin uddannelse i udlandet vender tilbage til Luxembourg for at arbejde og bo dér, eksempelvis være bedre egnet i den særlige situation med grænsearbejderes børn. Domstolen bemærker videre, at **for at forhindre »studiestøtte-turisme«** og for at sikre, at den i Luxembourg skattepligtige og -betalende grænsearbejder fremviser en tilstrækkelig tilknytning til det luxembourgske samfund, **kunne tildelingen af den økonomiske støtte gøres betinget af, at denne forælder har arbejdet i Luxembourg i en bestemt minimumsperiode.**

Endelig kan risikoen for kumulerede ydelser ved udbetaling af en tilsvarende økonomisk støtte i den medlemsstat, hvori den studerende er bosiddende, alene eller med sine forældre, undgås ved, at der tages hensyn til en sådan støtte ved tildelingen af støtte fra Luxembourg.

Under disse omstændigheder **svarer Domstolen, at den anfægtede luxembourgske lovgivning går ud over, hvad der er nødvendigt for at opfylde det lovlige formål, der forfølges af lovgiveren. Derfor er denne lovgivning i strid med princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed.**

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106